

lig. 4) at der, efter at det var lykkedes at træffe saadanne Foranstaltninger mod de nævnte meget store Vanskeligheder, at vi sikkert med Sparsommelighed kunde være kommet igennem Vinteren uden større Afbræk, indtraf en Frost- og Isperiode af en saadan Voldsomhed, at Tilførslerne saavel sydfra som vestfra praktisk talt standsede.

Angaaende Spørgsmaalet om en *Monopolisering af Brændselsimporten* oplyste Handelsministeren, at Regeringen havde maattet overveje, hvorvidt en Centralisering af Indkøbene vilde kunne føre til en større Sikkerhed for jævne Tilførsler og til lavere eller i hvert Fald mere ensartede Priser. En Centralisering kunde imidlertid meget vel tænkes gennemført paa anden Maade end gennem det, man normalt forstaar ved Monopolisering. Spørgsmaalet vilde i øvrigt under alle Omstændigheder, hvis det skulde blive aktuelt, hvad Ministeren ikke endnu kunde sige noget om, blive forelagt for Det erhvervsøkonomiske Raad eller, dersom Lovforanstaltninger skønnedes fornødne, for Rigsdagen.

Ordføreren for Forespørgerne kunde ikke helt godkende den Redegørelse, Ministeren havde givet. Bl. a. gjorde han gældende, at Bekendtgørelsen af 2. September 1939, som forbød Konjunkturavance, havde bevirket, at mange Kulimportører blev forsigtige i deres Dispositioner; senere maatte man ogsaa ændre Bekendtgørelsen. Desuden var der en Tid visse Forventninger om Fred, som bidrog til, at der blev holdt igen med Indkøbene. »Her i Landet lod man Importørerne skøtte sig selv, hvis en saadan Situation skulde indtræffe. Det var ganske anderledes i vort Naboland Sverige, hvor Staten gav Importørerne en Stødpude paa ca. 20 Mill. Kr., saaledes at de roligt kunde sætte alle Kræfter ind paa at skaffe Brændsel hjem uden at være truet af Ruin, hvis en pludselig Fredsslutning gav et voldsomt Prisfald.« Fragtnævnets Dispositioner fandt Ordføreren heller ikke heldige, og hvad Brændselsrestriktionerne angik, mente han, at der var blevet grebet for sent ind.

Christmas Møller (K. F.) erkendte, at man først i December fik Klarhed over, hvor alvorlig Brændselsituationen var. Men saa snart den stærke Nedgang i Tilførslerne var konstateret, burde man have sikret sig den størst mulige Tonnage i Stedet for at bestræbe sig paa at faa Transportomkostningerne ned. Der var begaaet en utvivlsom Fejl, som havde bevirket, at Tilførslerne gik stærkere ned end nødvendigt. Denne Kritik kunde *Ministeren* imidlertid ikke billige, idet han bl. a. pegede paa, at de Fragter, som rent faktisk kunde opnaas i den danske Kulfart, paa et vist Tidspunkt laa et Stykke under de af Fragtnævnet efter Forhandling med Regeringen fastsatte Maksimalfragter.